

CENTRE CATALA

BUTLLETI MENSUAL D'INFORMACIO PER ALS SOCIS

ANY IV - Desembre 1954-Gener 1955

CARACAS: PINTO A GOBERNADOR, 143-A

Telf. 94.320 Nos. 32-33

ANY VINDRA!...

Al tombar de l'any sembla obligat acomiadar l'any vell i complimentar l'any nou. Ha esdevingut costum, és de bon to, fa polit i porta — segons els entesos en supersticions — bona astrugància. Es, doncs, l'hora d'establir balanços i projectes, de repartir utilitats i felicitacions, de formular desigs espurnejants i brindis escumejants.

Un any més! Any Nou, Vida Nova! Salut i prosperitat! Per molts anys i més guanys! Amunt i crits! I que ens vinguin al darrera amb un flabiol sonant! Aquestes són les consignes sempiternes dels esperits optimistes...

Un any menys! Any nou, vida de sempre! Ens fem vells! Qui dia passa any empeny! El nostre mal no vol soroll! I tal dia farà l'any! Aquestes són les exclamacions sense encís de les ànimes rovellades...

Perquè amb això dels anys succeeix més o menys, com amb les cançons:

"La cançó vella i la nova
no es desassemben d'un bri;
solament segons se canta
fa esgarrifar o fa entendre."

El to fa la cançó i el nostre ànim dona sentit als anys i panys, haguts i per haver.

Els catalans, com a tals, tenim pocs motius per a felicitar-nos, però en tenim masses per a desitjar i procurar una millor sort a la Pàtria oprimida i en desgràcia. I si el nostre comportament ha de donar color i calor al temps, no volem traspasar el llinard de l'Any Nou amb el cap sota l'ala ni rebre'l amb la cua entre cames, sinó que volem fer-ne el signe de l'esperança d'un demà millor:

—Compatriotes, Amics, Ideal i Terra Nostra: Bon Any!

Amunt els cors, perquè any vindrà en què hi haurà per a Catalunya Vida Nova! Serà aquest o serà l'altre o el de més enllà?

No ho sabem, encara que depèn molt de tots nosaltres. No és aquesta la veu de qui crida en el desert, sinó que és la espera de la pau promesa entre els homes de bona voluntat. Els catalans encara tenim ben viu el sentiment patriòtic i encara no hem perdut la voluntat de lluita, la voluntat òptima. No és il·lusió vana, perquè encara esperem l'alliberament de la Pàtria com un guany de la nostra voluntat laboriosa i com un premi ben merescut a la nostra fermesa de convicció.

Que el color de l'esperança és el verd, com el dels grans de raïm del traspàs d'any, i que tot no és sinó forces de flaqueza? Potser sí; però si Catalunya és petita, la seva causa és gran; si nosaltres som dèbils, el nostre ideal és fort... I de més verdes en maduren! Fins hi ha fruit madur, malgrat el seu color verdós. Estem cansats — no ho podem negar —, però sabem que són els cansats els qui sempre han fet la feina.

L'any 1955 posa davant nostre 365 preciosos dies, cada un amb el seu afany i esperant la feina de cada dia; cada un amb la possibilitat de rebre la nostra empremta fecunda. No podem fer gaire, però sí podem no malgastar els dies ni matar el temps. Si poguéssim tots plegats deixar de banda el farcell feixuc dels personalismes mesquins, dels recels fútils, de l'indefertisme culpable, de l'egoisme malsà i de tantes i tantes altres coses eixorques, tot rutllaria més com una seda i l'anyada rendiria més.

Com encara som capaços de tenir bons propòsits per Cap d'any, podem dir:

—Catalans!... Vindrà el Bon Any! Vindrà la Vida Nova! Foc Nou! Pàtria Viva! Catalunya Nova!

Perquè la nostra terra és ufana i — encara que no ens la deixen conrear — la llavor és sembrada, les arrels profundes, el glatir unànim i bona la voluntat. Hi ha un temps per a cada cosa: temps de sembrar, temps de patir, temps de collir. Arribarà l'any d'esplets! Els anys passen, però són irreversibles i irrevocables. No passen en va, sinó que un sent com els temps maduren...

I fins quan un perd la vida, la vida segueix triomfant!

DE L'HOMENATGE A CARLES PI I SUNYER

Tal com estava anunciat, el dissabte a la nit, 27 de novembre, tingué lloc, al pati principal del nostre Centre, un sopar d'Homenatge a Carles Pi i Sunyer, President del nostre Patronat de Cultura "Terra Ferma", amb motiu d'haver guanyat la Flor Natural als Jocs Florals de la Llengua Catalana celebrats el diumenge 7 de novembre a Sao Paulo. A Carles Pi i Sunyer no sols li fou adjudicat el màxim guardó del Certamen Literari i Patriòtic, sinó també el Premi "Prat de la Riba".

El lloc preparat resultà insuficient per als nombrosos socis i amics que volgueren acompanyar-nos en aquest just homenatge, el qual demostra la gran consideració i l'estima que els catalans de Caracas

sentim per l'il·lustre prohoms. També es reberen adhesions a l'homenatge d'altres entitats i de particulars absents.

Oferí l'homenatge el President del Centre Català, Dr. Rossend Carrasco i Formiguera, el qual féu una àmplia i encertada referència als importants càrrecs ocupats per Carles Pi i Sunyer en el Govern de la Generalitat i de la República, i també a la seva alta personalitat com a economista de vàlua, polític de prestigi i poeta llorajat.

A continuació parlà el Dr. Pere Grases el qual, després de recordar els vincles de gratitud i la gran amistat que l'uneixen amb l'homenatjat, en féu un calorós elogi fent ressaltar els seus mèrits i serveis

prestats a la Pàtria, la seva capacitat de treball, la rectitud en la conducta, la bondat de caràcter, i la vocació literària, especialment sempre que les seves obligacions polítiques i administratives li han deixat algun lleure.

Finalment, Carles Pi i Sunyer dirigí als reunits un emocionat parlament de regreiciament, clos amb la lectura d'una de les seves tres poesies premiades amb la Flor Natural: "El Banc", i un poema dedicat a la gegantina muntanya de "El Avila", al peu de la qual s'estén la ciutat de Caracas.

Els oradors foren molt aplaudits i sincerament felicitats, en aquesta vetllada de gran cordialitat entre tots els començals que passaven del centenar.

Moment en què el President del Centre, Dr. Rossend Carrasco i Formiguera, oferia l'Homenatge a Carles Pi i Sunyer.

Moment en què el Dr. Pere Grases feia el seu parlament, al final del sopar d'Homenatge a Carles Pi i Sunyer.